Izajáš 58,9b-14: Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“ Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům. Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči, tu nalezneš rozkoš v Hospodinu „a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jákoba tě budu živit.“ Tak promluvila Hospodinova ústa.

List Židům 12, 18-29: Nestanuli jste jako Izrael před tím, co je hmatatelné: před ‚hořícím ohněm, temnotou, mrákotou, bouří, zvukem polnice a před hlasem Božích slov‘, při němž posluchači prosili, aby toho byli ušetřeni. Nemohli totiž snést slova výstrahy: ‚Dotkne-li se i jen zvíře té hory, bude ukamenováno.‘ Pohled na to, co viděli, byl tak hrozný, že Mojžíš řekl: ‚Třesu se hrůzou a děsem.‘ Vy stojíte před horou Sión a městem Boha živého, nebeským Jeruzalémem, před nesčetným zástupem andělů a slavnostním shromážděním církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi, a před Bohem, soudcem všech, a před zesnulými spravedlivými, kteří již dosáhli cíle, a před Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy, a před jeho krví, která nás očišťuje, neboť volá naléhavěji než krev Ábelova. Varujte se tedy odmítnout toho, kdo k vám mluví. Jestliže neunikli trestu ti, kdo odmítli tlumočníka Božích příkazů na zemi, tím spíše neunikneme my, odvrátíme-li se od toho, který mluví z nebe. Jeho hlas tehdy zatřásl zemí, nyní však slibuje: ‚Ještě jednou otřesu‘ nejen ‚zemí‘, nýbrž i ‚nebem‘. Těmito slovy naznačuje, že otřese vším stvořením a promění je, aby zůstalo jen to, co je neotřesitelné. Buďme vděčni za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. Vždyť ‚náš Bůh je oheň stravující‘.

Lukáš 13,10-17: V sobotu učil v jedné synagóze. Byla tam žena, která byla stižena nemocí už osmnáct let: byla úplně sehnutá a nemohla se vůbec napřímit. Když ji Ježíš spatřil, zavolal ji a řekl: „Ženo, jsi zproštěna své nemoci“ a vložil na ni ruce; ona se ihned vzpřímila a velebila Boha. Avšak představený synagógy, pobouřen tím, že Ježíš uzdravuje v sobotu, řekl zástupu: „Je šest dní, kdy se má pracovat; v těch tedy přicházejte, abyste byli uzdravováni, a ne v den sobotní.“ Na to Pán odpověděl: „Pokrytci! Neodvazuje každý z vás v sobotu vola nebo osla od žlabu a nevede ho napájet? A tato žena, dcera Abrahamova, kterou držel satan spoutanou po osmnáct let, neměla být vysvobozena z těchto pout v den sobotní?“ Těmito slovy byli všichni jeho protivníci zahanbeni, ale celý zástup se radoval nad podivuhodnými činy, které Ježíš konal.

Nejde jen o pravidla

Dnešní čtení z Izajáše spadá do doby po návratu z exilu domů. U části lidu zaznívá zklamání po návratu do Jeruzaléma, že to vše dobré, v co Izraelité doufali, se nějak neplní, nenastává. Přirovnávám si to k naší situaci. Po roku 1989 jsme měli veliká očekávání, že se naše životy a celá společnost záhy vrátí do našich vytoužených kolejí; pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí. Můžeme si říkat a myslet, že chyba není na naší straně, vždyť my Pána Boha zase uctíváme, chodíme do kostela, modlíme se, snažíme se pomáhat. Tak, je to dnešní slovo určeno pro nás? Určitě ano, ptejme se, zda jsme nesklouzli k formálnímu, vnějšímu projevu víry. Zda to vše neděláme kvůli tomu, aby se nám, tedy především nám, dobře žilo. Nejde nám o vnější projevy víry a zbožnosti, které nenásleduje opravdové vnitřní vcítění? Chybí základní mezilidská

solidarita. Nestačí dodržovat pravidla. Naším posláním je zlepšit mezilidské vztahy, pomáhat lidem postiženým, nemocným, hladovým, aby se dobře žilo i jim. Myslím, že máme bojovat s malostí naší víry a neříkat si, že na víc nestačíme.

Prosazování vlastních zájmů, dodržování soboty. Představte si, že to v určité době znamenalo, dodržet předepsaný počet kroků, který je dovoleno v sobotu ujít. Jak slavit, dodržovat sobotu, neděli? Sobotní klid byl také nařízen proto, aby se dostalo odpočinku i otrokům, zvířatům. Vždyť i Izrael byl otrokem v Egyptě, měl by se do té situace otroků umět vcítit. Nevykořisťovat, brát ohled na druhé.
Neuzdravovat v sobotu, Ježíš dal svobodu, uzdravil, protože žena byla otrokem nemoci. To bylo vyjádřením soucitu a darováním svobody. Naše slavení dne Páně je Hospodinu příjemné, pokud dopřejeme svobodu těm, kteří jsou na nás závislí.
Náboženské úkony, pokud za nimi není hlubší obsah, jsou Hospodinu protivné. Není důležité, jak vypadáme navenek zbožně, ale zajímá-li nás, jak jsou na tom chudí mezi námi.

List židům je postaven na srovnání toho, co dostal Izrael a co je nové pro křesťany. Boží zjevení ve Starém Zákoně (SZ) je jiné, než v Novém Zákoně (NZ). V NZ Bůh sestupuje v těle, žije i se smrtí a s nespravedlivostí. Boží zjevení je intenzivnější, mohutnější; tím se nechce říci, že SZ zjevení už nemluví. Odpovídalo tehdejší době, bylo zakoušeno vnějšně, smysly. Hospodin dal o sobě vědět takovým způsobem, který Izraelci mohli vnímat. Ve SZ lidé znali různé bohy. Židé měli zakusit, že jejich Bůh je úplně jiný, rozklepali se strachem. Před žádným jiným bohem se jim to nestalo. Ten prožitek je měl přesvědčit o Boží existenci a jeho zjevení.
Člověk postupně zraje, je schopen vnímat duchově, a proto to vnější ustupuje, přes efekty se člověk vnitřně nepromění. Ke skutečné proměně může docházet zevnitř, náš prožitek se zduchovňuje.
Nedostupný svět, nebeský svět se projevuje jinak. Máme si uvědomit, že život nestojí na vnějších efektech. Jsou krásné, dávají nám prožitky, zvedají adrenalin, ale o Boží existenci nepřesvědčí. Jde o zážitky pro zážitky. Jde o to si něco efektního užít. O to v životě ale neběží, to je scestí dnešní doby, nejde jen o jeden den v týdnu.
Hora Sión – město Boha živého, nebeský Jeruzalém, to je Boží království. O Boží království v životě běží. A o to, kdo v něm žije: Soudce (soudní dvůr) všech, to je Bůh. Dále andělé a shromáždění církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi. Také zesnulí spravedliví. Ježíš je oddělen, vystupuje samostatně. Autor listu mluví k poučenému čtenáři – všechny ty pojmy, které autor používá, lidé chápali. To dnes už neplatí. Tak si to zkusme přiblížit.
Nová smlouva znamená, že Bůh k člověku mluví zevnitř, má to vepsáno v srdci. Jak může očišťovat krev? Očišťuje zevnitř, duchovně – kalich při poslední večeři Ježíš naplňuje svou krví, kterou tím, že se jí napijeme, jsme očišťováni. Krev naše se smíchá s Ježíšovou. Jsme s ním sjednoceni a spaseni.
Když člověk uvěří Kristu, pak už přešel k Bohu, přešel ze smrti do života. To vše je na základě víry. Věříme, v nebeském království jsme, protože nám Pán Bůh tu možnost v Ježíši otevřel.